

זה:

עין מושמט
נר מצוה

ומוקמינן אבולוהו בידא דלוקה. מינה מעיקרא נמי נוקמיה
נר הלוקה אפסו מערמא למה לי דלמר הבעל
מוציא מיד הלוקה ואחריו מיד הבעל ולוקה מיד אחריו ואמר ר' נפקא
מינה כשיוציא הבעל מיד הלוקה תחלה אם ישנה פשרה צונו לאחריו

מי שהיה נשוי פרק עשירי כתובות

והא מעשים בכל יום. דדיינין דנין לכין דלשחרוף בני חרי טריין
ממשעבדי: פרידסא. כרס: לעשר שנים. שיאלכנה עשר שנים ומחזור
לבעלים בלא מעות דכתב ליה במשלה שיטא אילין מיופוך ארעא דין
בלא כסף: וקש. הוקין: איסו אפסידו אנפשיה. לוקה שלקח שרה

מסורת הש"ס

א) וסוכה מה ישי"א.
ב) ופי' בית קטן: ג) כ"ב
קל. ויטעו כל: ד) וסוכה
ה) כ"ב קל. וקל: ו) ופרצין
ז) ופי' חור כ"ב
ח) קל: ד"ה המס' ו' ועל
ט) וזלעל כ"ב.
י) ז"ל לקמן מוקי לה
כשמפתח אחר לפניה מ'
י"ב) ז"ל במתריח
לדחי לאחור לגשמה
י"ג) ופי' כ"ב. וז"ל
והאשח תחמה ומזילה אף
זמן הראשון והשני מן
האשה ופי' רש"ל,
י"ד) ועל כוונתו:.

הגהות הב"ח

א) ופי' ד"ה וכן מי דלון
לפניה. כ"ב עין בבית פי'
כ"ג:

מוסף רש"י

אירוהו רשע ערוה.
המתעבר על ריב לא לו
ומעלל מתעבת הנתן
שאלר נכסיו לך ואחריו
לפניהו ויצלע לא היה
רשען מוכי לאחסי
לחסידי אחריו. ערוה
דמל מקום מללה הוא
ומה שטעם עמי. ומה
לא ממה בעת המתנה
כרש"י דלמר אם קטס
לשון ומר מה שטעם
לשון פי' אין לאחרי אל
מה שטעם לשון ופי' לא
שיר לו כלום ופסוקי כ"ב
עוד:
הדרן עלך פי' שהיה
נשוי
אלמנה ניוזנת מנכסי
יהודה. דלאו מן מנאי
מכוסה הוא אלא תחלה יתנה
בנתי ומתנה מנכסי כל
ימי מירא ארמולקין ועל
כ"ג:

תוספות ה"ר (המק)

מכאן דפרודה שריבוי
דפליגי בפרוק דלעיל
בכונת לאשתי וירד א"ל
קאמר בתיך שאם סתם
אינו יורשה ורשביג אפי'
אם סתם יורשה שהתנה
עש"כ ותנאו בטל כמנהג
שאנו מהנים שאם סתם
האשה בלא בנים שחזור
הנזונה לירשאי אפי'
שהתנאי קיים רע"כ לא
קאמר רשביג אלא בנים
היכלא נפל לה אבל
היכא דרעת אחרת מקנה
אדתי שהתנה והכל לפי
דעת המקנה דתא אפי'
הכא כרש"י ס"ל דאמר
דאחריו קיי ובעל לא
ליקני: וכן ב"ח וכן אשה
ובת: תנא וכן ב"ח ופי'
לקוחות וכן אשה ב"ח
וב' לקוחות פי' ראובן
לוח משמעון מנה ולו
שתי שדות ומכר לו ב'
לקוחות זו בני וזו בני ב'
ב"ח ללוקח ב' ב"ח א"ל
עמך ב"ח מוציא מיד האי
ובאן א"ל הנחתן לך במקום
שהנכס מכוני שהרי חוב

יורהא מעשים בכל יום ויהי נשוי גברא דלמשיבן
ליה פרידסא לחרבירה לעשר שניין וקש לחמש
שניין ואתא לקמיהו דרבנן וכתבו ליה טירפא
חתם נמי אינהו הוא דאפסידו אנפשיהו כיון
דהוו ידעו דפרידסא עביד דקיש לא איבעי
להו למיזבן איהולכתא אישחרוף בני חרי טירפא
ממשעבדי אמר אביי נכסי לך ואחריו
לפלוני ועמדה וניסת בעל לוקה הוא ואין
לאחריו במקום בעל כלום כמאן כי האי תנא
ידרתיא נכסי לך ואחריו לפלוני ירד הראשון
ומכר השני מוציא מיד הלוקחות דברי רבי
רשב"ג אומר אין לשני אלא מה ששייר
ראשון ומי אמר אביי הכי והאמר אביי
איזוהו רשע ערום זה המשיא עצה למכור
נכסיהם כרשב"ג מי קאמר תינשא שנתא
קאמר ואמר אביי נכסי לך ואחריו לפלוני
ומכרה ומתה הבעל מוציא מיד הלוקחות
ואחריו מיד בעל ולוקה מיד אחריו ומוקמינן
לכולהו בידא דלוקה מאי שנא מהא דתנן
והזרות הלילה עד שיעשו פשרה ביניהן
התם אית להו פסידא לכולהו הכא לוקה
הוא דאית ליה פסידא אול פרסם אמר
לשמעתא קמיה דרב אשי מי אמר אביי הכי
והאמר אביי נכסי לך ואחריו לפלוני עמדה
וניסת בעל לוקה הוא ואין לאחריו במקום בעל
כלום א"ל התם דאמר לה כשהיא פנויה
הכא דאמר לה כשהיא נשואה מאי קאמר
לה אחריו ליקני בעל לא ליקני: וכן בעל
חוב: ותנא וכן בעל חוב ושני לקוחות וכן
אשה בעלת חוב ושני לקוחות:

הדרן עלך מי שהיה נשוי

אלמנה ניוזנת מנכסי יהודה

ידיה שלהן ואין חייבין
בקבורתה יורשה יורשי כתובתה חייבין
בקבורתה: גמ' איבעיא להו ניוזנת
תנן ולא ניוזנת תנן ניוזנת תנן וכו'אנשי
גליל ואו סני דלא ידבי לה או דלמא ניוזנת
תנן וכו'אנשי יהודה ואי בעו לא ידבי לה
תא

הדרן עלך מי שהיה נשוי

אלמנה ניוזנת. אין חייבין
בקבורתה. אם מתה שהי נשוי ניוזנת מורשי הבעל
ועליון לקונה שהי בעלה חמת כמותה חייב בקבורתה עכשו
שאינו יורשה היא מקבוצ עממה: גמ' אנשי גליל היו כותבין
את מהא יתבת נביתו ומימנא מנכסי כל ימי מירא
ארמולקין נביתו: אנשי יהודה היו כותבין עד שירלו הירשין
לימן לך כמותך לפיך אם רלו הירשין נותנין לך כמותה
ופוטרין אותה: הניזונת תנן. והכי קמי אלמנה הניזונת
מנכסי יומים מעשה ידיה שלהם כל זמן שהם רוצים לזונה:
א"ל

והלך מעשה ידיה שלהן אבל לאנשי יהודה שמדעתם ניוזנת וכו'לן
לאנשי יהודה דאי צעו לא ידבי לה אפי' מעשה ידיה שלהן. מ"ר:

נגד שתיין ולוקה א' מוציא מיד לוקה ב' ובית חור ומוציא אף זו מן האי ולוקה ב' מביית וחור חלילה עמי
שיעשה פשרה ביניהן ואם רוצה לוקה שני מתפסי עמ לוקה א' ולא ידבי לביית כלום הווא אמרו לו התשעיר עמי
ואל תטרון יהודה מירי שאם חטיף אותה סוף שיבוא בית יורטנה מן ועלי אינו יכול לבוא אם התפסי עמי
לוקה א' בעמתי אין לו לבעית כלום וכן אשה ביית שרה לה חוב כמותה על בעלה ויכר ב' שהווי לשניין ואין
בשתיין אלא כנגד כמותה וכתבה לפי דורד אלעי האשה מוציאה מיד לוקה א' והוא מן חבי והאשה מן האי והשני
מן האשה ולוקה א' מן חבי וחזרת חלילה עד שיעשו פשרה ביניהן: אלמנה ניוזנת מנכסי יומים ומעשה ידיה
שתיין ואין חייבין בקבורתה יורשי יורשי כמותה חייבין בקבורתה. פי' אחרי שתן נזון אותה וכן ויכרס מע"י כפי שהיתה
עושה לבעל שהתנו מיוזנת חמת מע"י ואין חייבין בקבורתה שאחרי מותה באין יורשי ותובעים כמותה מן

מא ה מ"י ש"ה י"י
טושיע אהי"ע ש'
וטושיע ח"מ ש"ס ט"ף ש'
ב"ב ו מ"י פ"ע מ"ה
מלה וזה ה"ל ח
סמך ששן נ"ד טושיע ח"מ
ו"כן ק"ח ט"ף כ'
א"ה מ"י פ"ח מ"ה
ח"ט ה"ל א' סמך
עשין וזלחן פ"ח טושיע
אהי"ע סמך נ"ד ט"ף כ'
ב"ח מ"י ח"ס ה"ל ו סמך
ס"ט טושיע אהי"ע מ'
ל"ט ט"ה ח'
ג"ה מ"י וסמך ש"ס טושיע
ד"י מ"י וסמך ש"ס טושיע
אהי"ע פ"ח ט"ף ד':

הדרן עלך מי שהיה נשוי

אלמנה ניוזנת מנכסי יתומים

מעשה ידיה שלהן.
גמ' בלא וי"ו דאי נרסי ומעשה ידיה
שלהן נבוי"ו ה"י מבעיא ליה גמ' אי
ניזונת תנן ואין הניזונת תנן על כרחך
ניזונת תנן מדקמי ומעשה ידיה שלהן.
מ"ר: וא"י חייבין בקבורתה. וא"י
שפיעו דהא בעל נשוי לא מייחזי
בקבורתה היכא דלא ירית כמותה
דק"ל קבורתה חמת כמותה וי"ל
דהיא גופה קמ"ל מתני' דקבורתה
חמת כמותה דלמתי אלא שמעי ליה
בשם מקום כמותה מיכא מימה הא
דלא קמי ואין חייבין בקבורתה ואי
משום דנעבי למיתני יורשי כמותה
חייבין בקבורתה הא נמי שפיעו אלא
מי יקבנה וכי תימא ציממה אלא
לאשמעינן דירשי כמותה חייבין
בקבורתה ולא יורשי נכסי מלוג א"כ
מאי איצטרך למידק לעיל מדקמי
יורשיה יורשי כמותה חיוזי אלמנה שיש לה שני ורשין מיופוך ליה
מדאיצטרך למיתני הך נכא כלל וי"ל דאיצטרך לאשמעינן אפי'
היכא דלא שקלה אלמנה כמותה כגון דליכא אלא מעטעלי אינן
חייבין בקבורתה וע"ג דהשתא הוו כירשי כמותה כיון שאינה
גובה אותה מהם:

ניזונת תנן ובאנשי גליל ב"י. הא לא מבעיא ליה הכי סמך מנא
דמתני' ולענין הלכתא כמאן דהא אשכחן פלוגתא דרב
ושמואל בהא לעיל עברה (דף נ"ד. וס) ועוד הכי שפיעו כתר
הכי מדשמאל תנן שמואל פסק לעיל כאנשי גליל אלא נראה לי הכי
פירושו ניוזנת תנן ובאנשי גליל שהיא ניוזנת על כרחן של יתומין
לסלקה אין מעשה ידיה שלהן או הניזונת תנן וכאנשי יהודה דאפילו

ובאילו מפרתין לו וזו ואין לאחריו על הלוקה כלום כדאמר רשביג ומילתא בתרייתא דאביי דא"ל כשהיא נשואה הכי קא"ל
ואחריו כמאן הכי קא"ל אחריו ליקני ולא בעל הלך כשסברה ללוקה ומתה הבעל מוציא מיד הלוקחות כיון כל אשה שמכרה
(ללוקה) נכסין חייב בעלה שהבעל מוציא מיד הלוקחות משום דהוא לוקה ראשון ואחריו יבוא ומוציא מיד הבעל דהא אמר לה
אחריו ליקני בעל לא ליקני ולוקה יבוא ומוציא מיד אחריו כרשביג דאמר אין לאחריו במקום לוקה כלום ומיקמינן להו בידא
דלוקה וסמך ביד הבעל להוציא מיד הלוקה אין ביד נוקיין לו שאין הפעם הואת דומה לראשונה שמתחלה כשנכנס להם
ללוקה וזו מוכח מירוח האשה יכול הבעל לטעון אני קניתי ראשון אבל בפעם הואת שהוציאן הלוקה מיד אחריו שלא היי הבעל
וזכה אצלה בריבין אין ביד נוקיין לבעל להוציאן מיד הלוקה וי"א שחזור חלילה כדתנן במתני' משום דלוקה הוא דא"ל פסידא
דריבין וזי אבל בעל ואחריו לא ירבו וזו אבל במתני' דכלהו אית להו פסידא כלן שרין דעריסין לעשות פשרה ביניהן. ומכאן